

iKi

SADECE TANRI LAYIKTIR

Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi sen yarattın; hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu (Vahiy 4:11).

Bizler Tanrı'ya, O buna layık olduğu için tapınırız. "Layık" demek, "hak eder, buna hakkı vardır" anlamına gelir. Kutsal Kitap, Rab'bin yüreklerimizde ve hayatlarımızda ilk yere sahip olmaya hakkı olduğunu çok açık bir şekilde öğretir.

Bir taşa, oyulmuş bir tahta parçası-

na, güzel bir düşünceye ya da hatta güçlü bir meleğe tapınmak yanlış bir şey midir? Bunu yapıp da yüreklerimizde Tanrı için hâlâ bir yer saklayabilir miyiz?

Kutsal Kitap tarihi bizlere, Tanrı'ya inanan, buna karşın görebilecekleri ya da akıllarında canlandırabilecekleri bir şeye tapınmayı isteyen insanlardan söz eder. Bu insanların sadakatleri bölünmüştü. Ama sonuçta putlar yapıp onlara itaat ettiler. İsa, *"Hiç kimse iki efendiye kuluk edemez"* demişti (Matta 6:24).

Bizler bir tek Efendi'yi sevmek, O'na hizmet etmek ve O'na tapınmak istiyoruz - bütün bunlara layık olan

Tanrı'ya...

Bu derste şunları inceleyeceksiniz:

Tanrı'nın Büyük Gücü

Tanrı'nın Huşu Verici Kutsallığı

Tanrı'nın Baba Sevgisi

TANRI'NIN BÜYÜK GÜCÜ

İsa öğrencilerine dua etmesini öğrettiğinde, Tanrı'nın gücünden söz etti. *"Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun"* dedi (Matta 6:10).

Bize Cennet'i bir parça gösterdi. Sadece bir tek sözüyle dünyaların var olmaya başladığı Tanrı'ya hiz-

met eden melekler vardır. Bazen bizler Tanrı'nın gücünü unuturuz çünkü görünüşte yönetimde olan başka güçler görürüz. Ancak, Tanrı insanların bir süre kendi istediklerini yapmalarına izin verdiği halde Kendisinin hiçbir zaman gücünü kaybetmediğini hatırlamalıyız. Vahiy 4:10 bizlere, (güç simgesi olan) taçlarını İsa'nın ayağının dibine koyacak kişilerden söz eder. Bütün evren O'nun Rab olduğunu bildirecektir.

Mezmur 98:2, *"Rab ulusların gözü önüne serdi kurtuluşunu, zaferini bildirdi"* der. Tanrı'nın varlığı hiçbir yerle sınırlı değildir (Mezmur 139:3-10) ve bilgisinin hiçbir sınırı yok-

tur (Eyüp 28:23-24). Güçlü rüzgârları harekete geçirebilir ya da fırtınalı denizi yatıştırabilir. O'nun gücü sayesinde zambak başını topraktan çıkartır ve saf ve beyaz olarak açar.

Doğanın tümü Tanrı'nın gücünü gösterir ve Cennet'in melekleri O'nun isteğini yapmak üzere hazır olarak beklerler. Bizler de kendimizi O'nun sevgisi ve ilgisine teslim etmek üzere O'na güvenmeye istekli olmalıyız. O'nun sevgisi ve ilgisinde başka her yerde olabileceğimizden daha güvendedeyiz.

Tanrı, tarihin akışını değiştirebilir ve aynı güçle bizim hayatlarımızda

ve bizim hayatlarımız aracılığıyla çalışabilir. Bizler O'nun gücünü görüp, kabul edip, bunun için O'nu övdüğümüzde Ö'na olan imanımız artar. O'nun yardımı olmadan kendimizin gerçekte ne kadar sınırlı olduğumuzun bilincine varır ve kendimizi O'nun yardımını almak için açarız.

TANRI'NIN HUŞU VERİCİ KUTSALLIĞI

Belki, temiz olduğunuzu sandığınız açık renk bir ceket ya da gömlek giydiğiniz ama kar gibi beyaz bir şeyin yanında durduğunuzda giysinizin kirliliğini ve lekeli olduğunun farkına vardığınız bir zamanı hatırlar-

sınız. Kendinizi nasıl hissettiğinizi hatırlıyor musunuz?

Peygamber Yeşaya da kendini böyle hissetti. Tanrı'nın kutsal olduğunu biliyordu. Kutsallığın, günahattan özgür, her bakımdan doğru olmak anlamına geldiğini biliyordu.

Ama bir gün, kanatlı yaratıkların *"Herşeye Egemen RAB kutsal, kutsal, kutsaldır!"* dedikleri bir görüm gördü. Sesleri tapınağın temellerini sarsıyordu. Yeşaya birdenbire, Tanrı'nın huzurunda durmak için ne kadar değersiz olduğunun bilincine vardı.

Bu konuda ne yapabilirdi? Temiz

değildi ve bunu biliyordu. *"Vay başıma! Mahvoldum!"* diye haykırdı. Bundan sonra yaratıklardan biri onun dudaklarına sunaktan bir korla dokundu ve onun suçluluğunu kaldırdı (Yeşaya 6:1-6).

Bu görüm, Yeşaya'ya ve bize ne diyordu? Tanrı'nın çok temiz, çok pak ve çok kutsal olduğunu ve bizlerin O'nun önünde durmaya hiçbir hakkımız olmadığını söylüyordu. Yani eğer kendi iyiliğimize dayanırsak, hiçbir hakkımız olmadığını söylüyordu. Bizler O'nun kutsallığına erişemeyiz ama O bize dokunabilir ve bizi temiz kılabilir. Bundan sonra O'nun önünde korkacak bir şeyimiz olmaz.

Yine de başka bir korku bizi sarar. Bu, derin bir saygı ve huşu duyma hissi olan Rab korkusudur. Korkmakla, dehşete düşmekle hiçbir ilgisi yoktur. Tanrı'nın ne kadar büyük olduğu ve kendimizin ne kadar değersiz olduğumuzun bilincidir.

"Her Şeye Egemen RAB'bi kutsal sayın. Korkunuz, yılmığınız O'ndan olsun" diyen Yeşaya 8:13'te aktarılmak istenen de budur.

Tanrı ayrıca Malaki 3:6'da *"Ben RAB'bim, değişmem"* demiştir.

Tanrı bir güç ve kutsallık Tanrısı'dır ve O'nun hiçbir zaman değişmeyeceğine güven duyabiliriz.

Böylece sarsılmaz bir egemenliğe

kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım. Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir (İbraniler 12:28-29).

TANRI'NIN BABA SEVGİSİ

Krallar ve peygamberlerin zamanında yaşayan İsraililer, bu dersin ilk kısmını iyi öğrendiler. Tanrı'nın büyük gücü ve kutsallığını biliyorlardı. Geceleyin ateş sütunu görmüşler, Sina Dağı gökgürültüsü ve şimşekten ötürü sarsıldığında onlar da titremişlerdi. Tanrı'yla kendilerinin yerine konuşması için, başkâhinin tapınma çadırının ya da

tapınağın En Kutsal Yer'ine girmesine bağımlıydılar. Tanrı'ya yaklaşılmaya korkuyorlardı.

Ama Tanrı, uzakta olup yaklaşılmayan biri olarak düşünülmeyi istemez. İnsanlığı o kadar çok sever ki, Oğlu İsa Mesih'i dünyaya, dünyayı Kendisiyle barıştırmak için yolladı. Günah, bir değişikliğe neden olmuş ve insanla Tanrı arasında bir duvar yükselmiş gibi olmuştu. Günahın kefaretinin ödenmesi ve Tanrı'yla insan arasındaki paydaşlık, iletişim ve birlikteliğin eski haline getirilmesi gerekti.

İsa Mesih bunu, çarmıhtaki ölümüyle gerçekleştirmiştir. İbraniler

10:19-22 şöyle der:

Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım.

"Baba Tanrı" sözünü duyunca ne düşünüyorsunuz? Sert bir yargıç, zalim bir lider ya da bir diktatör mü düşünüyorsunuz? Bu sözler size

kendinizi sinirli ya da korkuyor hissettiriyor mu?

Bazı insanlar mutsuz bir çocukluk ya da zalim bir anne ya da babadan ötürü bu duyguyu yaşarlar. Bizi gören ve bütün düşüncelerimizi bilen Tanrı, Kendisinin bize olan sevgisinin dünyadaki herhangi bir anne ya da babaninkinden daha büyük olduğunu, hatta dünyadaki en iyi anne ya da babaninkinden daha büyük olduğunu söyler.

Kutsal Ruh tarafından esinlendirilen Kral Davut, *"Anamla babam beni terk etseler bile, RAB beni kabul eder"* demişti (Mezmur 27:10). Davut, sevgi ve güvenlik his-

leriyle yetiştiği bir evde büyüdüğü halde, insansal sevginin son bula-bileceğini biliyordu. Ama Tanrı'nın sevgisi asla son bulmaz.

Mezmur 103:13'te şöyle okuyoruz:
"Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, RAB de kendişinden korkanlara öyle sevecen davranır."

Bunu anlamak için, dünyadaki en şefkatli anne babayı hayal edip Tanrı'nın onlara benzediğini ama çok daha fazla şefkatli olduğunu düşünebiliriz.

Babasına güven duyan bir çocuk, korku hissettiğinde ya da güveninin tazelenmesine ihtiyacı olduğunda sıcak ve sevecen olan baba-

sına gider. Yardıma ihtiyacı olduğunda, aç olduğunda, yalnız olduğunda, sıkıntıda olduğunda babasına gider. Ve konuşmak, o gün olup bitenleri paylaşmak istediğinde de babasına gider. Ya da belki konuşmayı istemez, sadece babasının yakınında olmayı, eğer babası ona bir şey söylemek istiyorsa orada olup dinlemeyi ister.

Tanrı, Kendisiyle bu baba-çocuk ilişkisini yaşamamızı ister. Kendisine yaklaşmakta kendimizi güvenli hissetmemizi ister. Elçi Pavlus bunu biliyordu ve şöyle yazmıştı.

Çünkü sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız,

*oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla,
"Abba, Baba!" diye sesleniriz
(Romalılar 8:15).*

Pavlus bu sözleri söylediğinde, Baba için, Aramice, "Abba" sözcüğünü kullanmıştı. Bu, çocukların babalarına hitap ederken kullandıkları sözcüktü. Bunun dilimizdeki karşılığı, "Babacığım" olabilir.

Bu, bize tapınma hakkında ne bildiriyor? Tanrı bizleri o kadar çok sever ki, bizimle mümkün olan en yakın ilişkiye sahip olmayı istemektedir. O'na verebileceğimiz bütün övgü ve hayranlığa layıktır. Bizler Tanrı'ya tapınmadığımızda kendi kendimize zarar veririz. Bun-

dan da ötesi, sevgi dolu Göksel Babamız'ı üzeriz.

Belki kendimize birkaç soru sormamız gerektir: Ben Rab'be tam bir yabancıymış gibi mi davranıyorum? Onu görmezlikten geliyor ve kendi yoluma mı gidiyorum? Yoksa her güne O'nunla paydaşlık ve O'na övgüyle mi başlıyorum?

Eğer yukarıdaki sorulara istediğiniz gibi yanıt veremiyorsanız, şu anda başınızı eğip Tanrı'dan sizi bağışlamasını isteyebilirsiniz. Tanrı sizi bekliyor.

Tanrı'yla sevinç dolu tapınma, iletişim ve birlikteliğe girdiğinizde O'

nun sizin yanınızda olduğunu hissedeceksiniz. Ve ne kadar çok tapınırsanız, tapınmak o kadar çok kolaylaşacaktır çünkü tapınma sizin için bir yaşam biçimi olacaktır - daha zengin ve daha dolu bir yaşam biçimi...